

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 317.

Anden Session.

83de Møde.

Onsdagen den 5te Februar.

(Forts.)

Nørgaard (fortsat): Og jeg kan ikke indsee rettere, end at det er et retfærdigt Raab, der i disse Adresse udtaler sig; thi det er vel ikke uden Exempel, at der paa sine Steder er Gaarde, som holde imellem et og to hundrede Stude paa 8 a 10 Tdr. Hartkorn, medens derimod andre paa omtrent samme Hartkorn kun holde 10 a 12 Stude (Sa!), og et saadant Forhold er dog noget paafaldende, naar man betragter Forskjellen paa Indtagter og Udgifter, og ligeledes er Forholdet paa Eiendomme ikke mindre forskjelligt, idet der gives mange Eiendomme, som forhen næsten intet Gammel-Hartkorn havde, og ere ansatte til en betydelig Deel Ny-Hartkorn, javel endog indtil 14—6 Tdr. Jeg haaber, at den høitagtede Indenrigsminister ved at tænke nøiere over denne vigtige Sag ikke vil ganske lufte sine Øren for disse Folkestemmer, som i den Retning udtale sig; og jeg kan neppe troe, at den ærede Indenrigsminister vil paadrage sig Ansvar for at modsætte sig; at der slet ikke skal gjøres Noget for en billig Udjævning af denne vigtige Sag (Hør!). En anden Sag er, om der paa anden Maade end den af mig tilføjede kan gjøres Noget for at udjævne Forskjellen, enten ved en Undersøgelse eller ved en Bestemmelse i den paatænkte Indkomsskat, at man paa en saadan Maade kan komme til Maalet, det veed jeg nu ikke; men Noget maa der efter min Anskuelse gjøres, for at imødekomme det billige Krav, som saa stor en Deel af Folket venter med Bestemthed tidlig eller sildig maa indtræde. Spørgsmaalet staaer saa levende i Folkets Bevidsthed, at jeg tvivler paa, at det lader sig aldeles begrave; skeer det endog

for en Tid, vil Sagen upaatvivlelig leve op igjen, med mindre den paa anden Maade forandres.

Finantsministeren: Det er allerede bemærket af den ærede Indenrigsminister, at dette Spørgsmaal om Skyldfæringene nærmest henhører under Finantsministeriet, og, uagtet nu denne Sag, som har fremkaldt saamange Forhandlinger, og fremdeles vil fremkalde saamange Forhandlinger, ikke kan føres synderlig videre i Anledning af en blot Interpellation, saa skylder jeg dog at gjøre nogle Bemærkninger for at imødegaae det Indtryk, som Interpellantens Fremstilling dog paa mange Steder maaskee kunde gjøre. Det er saa naturligt, at den, som besidder Eiendomme, der svare, efter hans Mening og maaskee ogsaa absolut betragtet, større Skatter end en anden Eiendom ved Siden af, der er bedre, maaskee meget bedre, deri seer en Uretfærdighed, at han ikke let kan høre sig op paa det Standpunkt, hvorfra man, Alt rigtigt betragtet, vil finde, at det netop var større Uretfærdighed, om man fulgte hans Anskuelse.

Det er bekendt at det er en høist vanskelig Sag at foretage en Omlægning af Skatter paa faste Eiendomme, naar i en lang, lang Arrække en vis Skattnorm er fulgt; og, da den nye Matrikul blev indført i Danmark, havde den gamle Matrikul bestaaet i 150 Aar. I alle disse Aar vare Handlerne om Eiendomme affluttede i Henhold til denne Matrikul; men det var ikke nok med denne blot i det lange Tidsrum begrundede Forventning om, at de bestaaende Forhold ikke i høj Grad skulde forrykkes ved Omlægning af Skattebyrder, denne Forventning var bekræftet af Regjeringen i den af Indenrigsministeren citerede Lov af 1ste October 1802, der indeholder, at de gamle Skatter skulde vedblive at hvile